

บทที่ 1

ข้าคือพระบิดา ผู้เป็นอาของฮ่องเต๋
 ทว่าข้ามิใช่อาแท้ๆ การสืบสายนั้นห่างกันอยู่ชั้นหนึ่ง บิดาของข้ากับ
 ถงกวงตี้ ปู่ของฮ่องเต๋องค์ปัจจุบันเป็นพี่น้องร่วมอุทรกัน ข้าจึงนับเป็นอา
 ผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของพระบิดาของฮ่องเต๋
 แต่เหล่าพี่น้องของอดีตฮ่องเต๋ล้วนตายไปหมดแล้ว ข้าซึ่งเป็นอาไม่แท้
 จึงได้กลายเป็นอาที่สนิทชิดเชื้อยิ่งกว่าอาแท้ๆ เสียอีก
 ประโยคสุดท้ายอันน่าสะอิดสะเอียนนั้นมีใช่ข้าเป็นคนพูด
 คนที่พูดประโยคนี้คือไทเฮา
 ครั้งแรกที่ไทเฮาเอ่ยประโยคนี้ออกมาฮ่องเต๋ยังไม่ขึ้นครองราชย์
 อดีตฮ่องเต๋เองก็เพิ่งเสด็จสวรรคต พระนางสวมชุดไว้ทุกข์ หันมาเอ่ยกับข้า
 ด้วยขอบตาแดงก่ำว่า 'เจิงจวิน แม่เจ้าจะเป็นลูกพี่ลูกน้องของอดีตฮ่องเต๋
 แต่ใจข้าเห็นเจ้าเป็นน้องแท้ๆ ของสามีมาโดยตลอด เจ้าเป็นอาที่ใกล้ชิดกับ
 จีเจ๋อที่สุดสนิทชิดเชื้อยิ่งกว่าอาแท้ๆ เสียอีก'
 ตอนนั้นข้าที่กำลังเศร้าโศกเสียใจรำลึกถึงอดีตฮ่องเต๋อยู่พลันถูกคำพูด
 ประโยคนี้ของพระนางทำให้ขลุ่ยเป็นตุ่มหนึ่งไถ่ไปทั้งตัว
 จากนั้นประโยคต่อท้ายของพระนางก็ตามมาในทันทีว่า 'วันหน้าจีเจ๋อ
 ยังต้องพึ่งพาเจ้านะเจิงจวิน ช่วยเหลือเขาให้มาก ข้าขอรับรองเจ้าตรงนี้แล้ว'
 หลังจากวันนั้นมารดาของข้าก็มีประโยคสรุปได้ยอดเยี่ยมยิ่ง นางบอกว่า

'ผู้ที่ร้ายล่อมโอบอุ้มบัลลังก์ของฮ่องเต้ เมื่อต้องการใช้ประโยชน์จากเจ้า ก็ดีสนทนากับเจ้ามากกว่าใครทั้งสิ้น เมื่อไร้ประโยชน์แล้วก็แทบอยากจะให้เจ้าตายไปเสีย'

จนเมื่อฝ่าบาททรงทราบว่าราชการเองได้ บัลลังก์ก็นั่นคงตั้งคราบเขม่าติดกระทะ บางครายามข้าเข้าๆ ออกๆ วังหลวงและได้พบไทเฮา สายตาที่พระนางมองข้า ช่างดูเหมือนอยากจะทำให้ข้าตามไปรับใช้อดีตฮ่องเต้ได้อย่างไรอย่างนั้น

คล้ายกับเมื่อปีนั้น อดีตฮ่องเต้และคนข้างกายก็มองบิดาของข้าเช่นนี้ ทรงยึดกุมความหวังเช่นนี้ไว้ในใจอยู่หลายปี ทำยที่สุดก็สมหวังในวันที่บิดาข้า ถูกฝังลงดิน ข้าคิดว่าวันที่พระองค์สวรรคตไปคงหลับตาลงได้อย่างสบายใจ น่าเสียดายที่โชคร้ายของรุ่นก่อนยังคงถ่ายทอดมาถึงรุ่นปัจจุบัน ฮองเฮา และโอรสของพระองค์ได้เจริญรอยตาม นั่นคือยังคงหมายหัวข้า

ตราบจนข้าลงโลงแล้วนั้นแหละ เรื่องนี้จึงจะนับว่าสิ้นสุด

เคยมีคนวางงานอ่านรายงานสถานการณ์ของราชวงศ์ยามนี้แล้วสรุป ออกมาเป็นสามเนื้อร้ายของราชสำนัก

หวังจินจอมเขมือบ ท้องพระคลังไม่เคยเต็ม

อวังถึงลักลอบเล่นพวก การเมืองไม่ใสสะอาด

ไหว่อ่องกุมอำนาจ หัวหน้าร้ายพิษ สันคดอนบัลลังก์ฮ่องเต้

หัวหน้าร้ายพิษที่กล่าวถึง ยอดคนชั่วผู้กุมอำนาจ เนื้อร้ายก้อนใหญ่ที่สุด ก็คืออ่องน้อยอย่างข้า ไหว่อ่องเจิงจวินนั่นเอง

กับคำพูดทำนองนี้ ข้ากล่าวได้เพียงว่าสนใจเหลือเกิน

แท้จริงแล้วข้าทำตัวอยู่ในกรอบมาโดยตลอด จงรักภักดี ไร้จิต คิดกอบโกยอำนาจ ไร้ใจจับจ้องบัลลังก์ฮ่องเต้ ข้ากล่าวพูดว่าในราชสำนักนี้ ไม่มีขุนนางที่จงรักภักดีไปมากกว่าข้าอีกแล้ว

ที่น่าสลดที่สุดก็คือเรื่องที่ข้าเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์นั้นได้หล้านี้กลับมีคนเชื่อ อยู่ไม่กี่คน

แต่ข้าเป็นคนมีเหตุมีผลเสมอ ข้าขอพูดเหตุผลประโยคหนึ่งว่า

การที่คนอื่นเข้าใจไปเช่นนี้ ความผิดมากมายที่สุดยังคงตกอยู่ที่บิดาข้า
 ข้าจำได้ว่าเมื่อครั้งยังเยาว์ มารดามักพูดกับข้าว่า 'บิดาของเจ้าเป็น
 คนโง่ที่สุดที่ข้าเคยพบพานมาในชีวิต' จากนั้นนางก็จะลูบศีรษะข้าพลางเอ่ยว่า
 'เจ้าอย่าได้เป็นเช่นเขาเด็ดขาด'

ในสายตาของคนภายนอก บิดาของข้าไม่ได้ใกล้เคียงกับคำว่าโง่เลย
 แม้แต่น้อย อายุสิบห้าปีเข้าร่วมสงคราม อายุสิบเจ็ดปีก็ได้เป็นแม่ทัพใหญ่
 ตลอดชีพวันเวลาส่วนมากใช้ชีวิตบนหลังม้า พ่ายแพ้เพียงไม่กี่ครั้งเท่านั้น

แต่ในสายตาของมารดาและข้าที่ต่อมาเริ่มรู้เดียงสาแล้ว บิดาของข้านั้น
 ข่างขาดแคลนจิตใจหวาดระแวง

ท่านเป็นน้องชายคนเล็กของฮ่องเต้ถกวงตี้ ท่านมักย่อนระลึถึงพระองค์
 ด้วยน้ำตาตลอดเบ้าว่าเมื่อวัยเยาว์พระองค์ได้ดูแลท่าน รักท่านเช่นไรบ้าง
 ทรงสอนหนังสือให้ท่านด้วยพระองค์เอง ตอนนอนก็ช่วยห่มผ้าให้ อากาศเย็น
 ก็คอยเพิ่มเสื้อผ้าให้...ผลคือท่านยอมควักเนื้อเจียนหัวใจเพื่อตอบแทนคุณของ
 เสด็จพี่

แต่ถกวงตี้มีสุขภาพอ่อนแอ เสด็จสวรรคตก่อนวัยอันควร บิดาข้า
 ยังไม่ทันได้แทนคุณ หลังจากร้องไห้หลังน้ำตาน้ำมูกแทบขาดใจ บิดาข้า
 ก็ตัดสินใจตอบแทนบุญคุณนี้ไปยังโอรสของถกวงตี้ พระบิดาของฮ่องเต้
 องค์ปัจจุบันแทน

ขอเพียงด้านซ้ายแดนมีการเคลื่อนไหว ท่านก็จะรีบเสนาตัวไปยัง
 แนวหน้าทันที เวลามีการวาระราชการ มีสิ่งใดที่ท่านรู้สึกรู้ว่าสามารถช่วยเหลือ
 ราชสำนักและแผ่นดินได้ ท่านต้องถ่ายถอดออกไป บ่อยครั้งกระทำด้วย
 อารมณ์ฮึกเหิมเร่าร้อน แต่คำเตือนมักไม่ร้หนู ท่านนึกว่าจงรักภักดีทั้งหัวใจ
 แต่ในสายตาของฮ่องเต้ นี่คือการปลุกการสูงส่งล้มล้างนาย เรียกได้ว่าพระนาง
 หลงอำนาจ

มารดาข้าเคยเตือนท่านแล้ว แต่ท่านไม่ฟัง ท่านรู้สึกว่ามันเป็นความคิด
 ของสตรีเพศ หัวใจจงรักภักดีของท่านผืนฟ้าผืนดินรู้ตะวันจันทร์หาเห็นเป็นพยาน
 แล้วโยลูกหลานเชื้อพระวงศ์แท้ๆ ของฮ่องเต้จะสัมผัสไม่ได้

มารดาของข้าจนใจ ได้แต่มองเขาโง่ไปจนถึงวาระสุดท้าย

บิดาข้าจากโลกนี้ไป อำนาจการทหารของท่านก็ถูกขุนนางสำคัญแบ่งทอนไปทันที ข้าก็ได้แต่รับช่วงต่อตำแหน่งอ่อง มิได้รับตำแหน่งขุนนางกรมสำคัญอันใดในราชสำนัก นอกจากข้าแล้ว ฮ่องแต่ยังมีพระปิตุลาอีกหลายท่าน ซึ่งต่างก็มีตำแหน่งอ่องทั้งสิ้น และไม่ว่าใครก็มีอำนาจมากกว่าพวกเราวังไหวอ่อง แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด คนนอกเหล่านั้นถึงมักรู้ลึกกว่าวังไหวอ่องของพวกเราต้องครอบครองกองกำลังลับอยู่กองกำลังหนึ่งที่ยังพอจะล้มล้างราชวงศ์ได้

เมื่อปีนั้น ยามที่อดีตฮ่องเต้เฟิงสวรรคต ไทเฮากล่าวคำชวนสะอิดสะเอียนนั้นกับข้า ปากของข้าก็แคร์คำไปเฉยๆ ไหนเลยจะรู้ว่าคืนวันนั้นลูกพี่ลูกน้องของข้าและขุนนางคนสำคัญของราชสำนักได้เปิดประชุมกันและชวนข้าเข้าร่วมด้วย ครั้งนั้นเป็นอินถึงอาจารย์ของอัครเสนาบดีที่พูดว่า 'แคว้นไม่อาจไร้ผู้นำ แม้เพียงวันเดียว แต่นับจากฮ่องเต้สวรรคต บัลลังก์มังกรก็ว่างลงสองวันแล้ว รัชทายาทเฉีเอียงทรงพระเยาว์ อ่องทุกท่านและได้ทำทั้งหลายคิดเห็นประการใด'

เมื่อถามมาถึงข้า ข้าก็พูดความจริงไปสองประโยคว่า 'องครีษทายาทสืบทอดตำแหน่ง ถูกต้องตามหลักฟ้าดิน ขอกล่าววาทจาไม่เคารพสักกิต นับแต่องค์ชายเฉีเอ้อประสูติมาข้าก็เฝ้าดูพระองค์เจริญพระชันษา ทรงเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม น้ำพระทัยกว้างขวางมีพระเมตตามาตั้งแต่เล็ก มาวันนี้แม้ยังทรงพระเยาว์ แต่หากเจริญพระชันษาแล้วต้องเป็นฮ่องเต้ผู้ทรงคุณธรรมแน่นอน' ข้าพูดความจริงแล้วพ่วงด้วยการยกยอฮ่องเต้ต่ออีกเล็กน้อย คิดว่าเช่นนี้น่าจะมีประโยชน์บ้างในภายภาคหน้า

วันรุ่งขึ้น เฉีเอ้อก็ได้สืบทอดตำแหน่งฮ่องเต้ เย็นวันนั้นไทเฮาให้คนมาเรียกข้าเข้าวัง ทรงไล่คนซ้ายขวาออกไปจากห้องทรงพระอักษรแล้วจึงมีื่อของฝ่าบาทมาตรัสว่า 'ฝ่าบาท ทรงเป็นฮ่องเต้แล้วก็อย่าได้ลืมความชอบของเสตัจจาไหวอ่องอย่างเด็ดขาด ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ในราชสำนักเสตัจจาไหวอ่องก็ต้องช่วยฝ่าบาทให้มากเช่นกัน'

สายตาของไทเฮาเต็มไปด้วยความหมายลึกซึ้ง ข้าอยากจะอธิบายให้

พระนางฟังเหลือเกินว่าต้องมีการเข้าใจผิดบางอย่างแน่ แต่ก็อธิบายไม่ได้
 คนเราก็คือเป็นเสียอย่างนี้ ยิ่งเจ้าอธิบายว่าเจ้าไม่มี เขาก็ยิ่งรู้สึกว่ามี
 กองกำลังลับของวังไหวอ่องในความคิดของผู้อื่นโดยเฉพาะในความคิด
 ของไทเฮานั้นยิ่งขยายเติบโตขึ้นเรื่อยๆ
 ข้าจึงโชคดีได้เป็นขุนนางคนสำคัญอันดับหนึ่งของราชวงศ์ และเป็น
 อ่องชั่วร้ายในความคิดของคนได้ห้าตราบจนทุกวันนี้

วันนี้คือวันที่สองเดือนสี่
 เดือนเป็นเลขคู่ วันก็เป็นเลขคู่ นี่นับเป็นวันดีวันหนึ่ง เหมาะสำหรับ
 การขึ้นบ้านใหม่ แต่งงาน อาบน้ำ และออกเดินทาง

ข้ากำลังนั่งอยู่ที่โถงรับแขกด้านหน้า
 ในโถงรับแขกมีแขกอยู่สองคน หนึ่งในคืออวินอวีลูกชายของอวินถึง
 ส่วนอีกคนได้ข่าวมาว่าเพิงได้รับการสนับสนุนให้เป็นผู้ตรวจการน้อย
 ในสำนักตรวจการ

อวินถึงซึ่งเป็นหนึ่งในสามเนื้อร้ายที่ก่อนเล็กกว่าข้าเล็กน้อยมิได้มีแต่
 ชื่อเสียงจอมปลอมเท่านั้น แต่ดูลูกชายของเขาอย่างอวินอวีก็รู้แล้ว อาศัยเพียงแค
 ยี่สิบสองยี่สิบสามปีกลับดำรงตำแหน่งขุนนางน้อยใหญ่ถึงสามสี่ตำแหน่ง
 ในราชสำนัก หัวหน้าที่สำนักตรวจการก็เป็นหนึ่งในนั้น และผู้ตรวจการน้อยคนใหม่
 ที่อายุมากกว่าเขาหลายปีก็ทำได้เพียงเคารพนบนอบต่อเขา ยอมให้ถูกลากมา
 คารวะซ้ำ

อวินอวีพูดกับข้าด้วยท่าที่จริงจัง "ผู้ตรวจการน้อยเฮื่อนั้นเป็นคนเก่ง
 ที่หาได้ยาก เพียงแต่อายุยังน้อย ประสบการณ์ยังอ่อนด้อย หวังว่าในวันข้างหน้า
 ไหวอ่องจะช่วยดูแลด้วย"

จากนั้นก็หันไปพูดอ้อมๆ กับผู้ตรวจการน้อยสกุลเฮื่อที่ทำตัวอยู่ในระเบียบ
 เสียจนคล้ายไม้กระดานฝาโลง "เจ้าคงรู้จักไหวอ่อง เขาไม่เพียงเป็นพระปิตุลา
 ของฝ่าบาท แต่ยังเป็นพระปิตุลาที่สนิทสนมกับฝ่าบาทมากที่สุดด้วย"

คำพูดนี้ข้าได้ยินมาตลอดระยะเวลาหลายปีจนชินชาเสียแล้ว ดังนั้นจึง

แค้นไปมอบรอยยิ้มเป็นมิตรให้แก่ผู้ตรวจการน้อย

ทว่าแค่การเข้าพบปกติธรรมดาครั้งหนึ่งก็สมควรเป็นเช่นนี้

จนกระทั่งชายาของข้าหุนหันเข้ามา

ฉันทึ่ง หลานอีกคนของข้าซึ่งเป็นทนายทไชวอ่องเคยติตติงข้าว่า 'เสียดใจอะไรก็ดีทั้งนั้น เพียงแต่ไม่ว่าเจอเรื่องอะไรก็คิดแต่ว่าเหตุผลในใต้หล้านี้ล้วนอยู่ข้างท่าน สิ่งใดๆ ล้วนเป็นความผิดของคนรอบข้าง ส่วนท่านไม่เคยผิดเลย ข้อเสียนี้ช่างทำให้คนขัดใจเสียจริง'

ข้ารู้สึกว่าคุณพูดของเขาไม่ถูกต้องมาโดยตลอด ข้านึกค่าน้อยอย่างยิ่ง แต่ไหนแต่ไรมาข้ามักพิจารณาตนเองเสมอ เมื่อเจอเรื่องอันใดก็จะหาว่าตนทำผิดเช่นไรก่อน แต่ปกติแล้วก็จะหาไม่เจอจริงๆ เช่นนี้ถึงไปหาคุณจากผู้อื่น

ตอนนั้นก็เช่นกัน ข้ามองไปที่ชายา ก็ยังคงพิจารณาตนเองว่าไปทำเรื่องอะไรที่ทำให้นางกระทำกิริยาผิดมารยาทน่าตกตะลึงเช่นนี้

ข้าพิจารณาอยู่ชั่วครู่ พบว่าไม่ได้ทำอะไรผิด

ตั้งแต่นางแต่งเข้าวังไหวอ่องของข้า หลายปีมานี้ข้าก็เคารพ เลี้ยงดูนางต้องการทอง ข้าก็จะไม่ให้เงินนางเด็ดขาด นางต้องการสวมผ้าไหม ข้าก็จะไม่ให้นางสวมผ้าต่วนแน่นอน

หนึ่ง ข้าไม่เคยพูดกับนางรุนแรง สอง ข้าไม่เคยรับอน

แต่เหตุใดชายาถึงได้ยื่นหลังตั้งตรง เขิดหน้ายี้ดอกแล้วพูดว่า "ท่านอ่องข้าทำองแล้ว! แน่แน่นอนว่าไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน!"

โถงรับแขกเจียบสนิท

สีหน้าของผู้ตรวจการน้อยเสียดใจจนซีดขาว ส่วนอวิ่นอวี้อีหุดหัวเราะครั้งหนึ่ง

นางเบี่ยงกาย ขึ้นไปยังเงาร่างที่ถูกมัดเป็นขนมจ่าตรงข้างประตูกัน โถงรับแขกกับห้องด้านใน "ข้าขอบอกท่านอ่องอย่างไม่กลัว เด็กในท้องของข้าเป็นลูกของข้ากับเขา!"

ผู้ตรวจการน้อยเสียดที่หน้าซีดเขียวตัวสั่นระริกพลันลุกขึ้นคิดจะไป แต่อวิ่นอวี้อีหุดชายแขนเสื้อเขาอยู่ บังคับให้เขานั่งลง ส่วนตนเองยิ้มระรื่น

ชมเหตุการณ์ต่อไป

ชยามองข้าด้วยใบหน้าอบน้ำตา กล่าวเสียงเฉียบขาด "วันนี้ข้าทำเรื่อง เช่นนี้ เพราะข้าต้องการจะพูดออกมาต่อหน้าธารกำนัล ท่านองค์คิดจะจัดการข้า เช่นไร" นางจ้องข้า สายตาประหนึ่งมีด "ข้าต้องการจะบอกกับท่านว่าคนที่ ไล่ต้อนข้าจนถึงขั้นนี้ล้วนเป็นท่านทั้งสิ้น เป็นท่านที่คอยๆ บีบบังคับข้าจนถึงวันนี้ ข้าขอยอมตายดีกว่าทนเช่นนี้ต่อไป ต่อให้ข้าตื่นนอนจนต้องตายก็จะทำให้ท่าน สูญสิ้นซึ่งศักดิ์ศรี"

สองตาของนางแดงก่ำ เต็มไปด้วยความแค้นถึงขั้นเฉือนเนื้อเถื่อกระดูกข้า "ท่านอ่อง ถึงเวลานี้แล้วไหนท่านยังไม่พูดอะไรอีก ไยไม่กล้าต่อว่าข้า ไม่กล้าเรียกคนมาลากข้าออกไป นั่นเพราะว่าท่านไร้ความกล้า เพราะว่า ท่านติดค้ำข้าอย่างไรเล่า"

ข้าได้ยินเสียงอุทาน คล้ายอวินอวีกำลังจับน้ำชาแล้วถือถ้วยชมดูต่อ แวดตาสื่ออารมณ์สนุกก็คึกคักมาก

ชยาก้าวมาด้านหน้าหนึ่งก้าว จ้องข้าเขม็ง "เพราะท่านกลัวผู้คนจะรู้ว่า ไหวอ่องเจิงจวินเป็นผู้ชมชอบบุรุษและไร้ความสามารถบนเตียง"

เรื่องชายหน้าที่สุดในรอบพันปีเกิดขึ้นวันนี้ที่วังไหวอ่อง ด้วยชากะทบโต๊ะเสียงดังกึก เสียงอวินอวีเอ่ยขึ้น "พระชายา ช้าน้อย ที่เป็นคนนอกชอกกล่าวลักประโยค เรื่องไร้ความสามารถบนเตียง คงเป็นท่านที่ ไร้ความท่านอ่องแล้ว ท่านอ่องเคยไปสถานเจิงรมย์กับพวกข้าอยู่หลายครา แม้จะโปรดบุรุษเพศ แต่พวกช้าน้อยรวมทั้งเหล่าคณิกาชายหญิงสามารถ เป็นพยานได้ ไหวอ่องค่อนข้างข้าของเรื่องบนเตียง มิได้ไม่ถนัดอย่างที่ท่านอ้าง"

ชยาพลันส่งเสียงหัวเราะดังก้อง หัวเราะจนตัวโก่ง หายใจแทบไม่ทัน นางขี้นิ้วมาทางข้า "ท่านรู้หรือไม่ ท่านทำลายทั้งชีวิตของข้า ข้าแค้นท่าน ไม่ว่าเป็นคนเป็นผี ข้าล้วนไม่ละเว้นท่าน วันนี้ข้าจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ ต่อหน้าคนนอก คนใต้หล้าจะได้รู้ว่าไหวอ่องเป็นเตา* ตัวหนึ่ง"

นางขี้อย่างขมขำที่ข้างประตู พุดกลั้วหัวเราะในลำคอ "เป็นเช่นไรเล่า"

* เตานี้เป็นคำที่ใช้เรียกบุคคลที่ภรรยาไม่ชู้

ท่านอ๋อง เห็นชู้ของข้าแล้วรู้สึกแปลกใจบ้างหรือไม่ ไม่ทราบที่ท่านอ๋อง คิดจะลงโทษข้ากับเขาเช่นไร"

ชนมจ๋างเงยหน้าขึ้นข้าๆ ใช้ดวงตาใสกระจ่างมองมายังข้า

ขมับของข้าเต้นตุบๆ ปวดเสียจนมีนงไปครั้งศิระชะ

ข้าอยากจะบอกกับนางว่า 'เจ้าผิดแล้ว ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดเหตุการณ์ ในวันนี้เวลานี้มีใช่ข้า'

ชายนางต่างกับข้ามาหลายปี ข้ากับนางไม่เคยได้เป็นสามีภรรยาทางกายจริง นั่นมิใช่เพราะข้าไม่อยาก แต่เป็นนางเองที่ไม่ยอมมาโดยตลอด

ชายนางเป็นบุตรของขุนนางหลี่ ราชเลขาธิการที่มีชื่อเสียงด้านความจงรักภักดี ในราชสำนักที่สามเนื้อร้ายแปดเปื้อนจนต่างพร้อย ขุนนางหลี่ประหนึ่งเสาคู่* ชาวสะอาดที่ตั้งกลางน้ำเน่าไหลเชี่ยว เป็นที่ไว้วางใจของอดีตฮ่องเต้กับไทเฮาองค์ปัจจุบันยิ่ง ทำยที่สุดหักโหมงานเกินไป อายุเพียงสี่สิบหกปีก็จบชีวิตลงในจวนว่าการนั่นเอง

ครั้งนั้นข้ายังเป็นหนุ่มน้อยที่ถึงวัยแต่งภรรยา ไทเฮาเกรงว่าข้าจะแต่งงานกับลูกสาวของหวังจินหรืออวิ้นถึง ทำให้เนื้อร้ายรวมเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน จึงเป็นแม่สื่อขอบุตรของขุนนางหลี่ให้กับข้าด้วยพระองค์เอง จะอย่างไรก็มีขุนนางหลี่คอยเหนี่ยวรั้งเนื้อร้ายเช่นข้าเอาไว้

ข้าก็ยินดีที่จะรับนางมาเป็นชายนาง คุณหนูหลี่มีชื่อเสียงเลื่องลือในเมืองหลวง เล่าลือกันว่านางมีรูปลักษณะงดงาม เก่งกาจพิณหมากกลอนภาพ ไม่มีหนุ่มน้อยผู้ใดมิชอบคนงามเช่นนี้ ข้ารู้ว่าชื่อเล่นของนางคือ 'หลูหลู' ชอบสีเหลืองอ่อนหรือสีชาน ชอบอ่านกลอนของไป๋จู่อี้** ทั้งนี้เพราะข้าตั้งใจใช้คนไปสืบเรื่องของนางมาโดยเฉพาะ ขาดก็แต่ปิ่นกำแพงจวนสกุลหลี่ใช้ไปไม้เขียนกลอนสองสามประโยคแล้วโยนเข้าไปตกในสวนใกล้ห้องของนางเท่านั้น

ทว่าต่อมาข้าได้ยินว่าเมื่อนางรู้ว่าต้องแต่งให้กับข้าแล้วก็ร้องไห้ร้องไห้

* เสาคู่ เป็นชื่อภูเขาที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำหวงเหอที่ไหลเชี่ยว ลักษณะคล้ายเสาคู่

** ไป๋จู่อี้หรือไป๋เล่อเทียน นักกลอนแนวทางสังขนิยมที่มีชื่อเสียงสมัยราชวงศ์ถัง

จะเป็นจะตาย อดอาหารต่อต้านไม่ต้องการแต่งให้กับอ่องชั่วเช่นข้า ขุนนางหลีกกับภรรยาอธิบายเหตุผลกับนาง หลังจากกล่อมอยู่หลายวัน คุณหนูหรือหญิงถึงตัดสินใจสละตนเองเพื่อคนได้หล้า แต่งเข้าวังไหวอ่องของข้า

เมื่อข้าได้ยินเรื่องเช่นนี้แน่นอนว่าต้องรู้สึกไม่ยินดี แต่คิดแล้วข้าที่เป็นถึงอ่องคงไม่ถูกรังเกียจถึงเพียงนั้น รอจนนางแต่งเข้าวังแล้วได้เห็นรูปลักษณะหล่อเหลางามสง่าและตัวตนแท้จริงอันซื่อสัตย์จริงใจของข้าแล้ว ไม่น่าว่าจะอาจเปลี่ยนใจร่วมใช้ชีวิตกับข้าอย่างมีความสุขก็เป็นได้

จนกระทั่งถึงคืนเข้าหอ ข้าเลิกผ้าคลุมศีรษะของนาง ครั้นแล้วก็ได้เห็นใบหน้านางลุ่มเมื่อง นัยน์ตาของนางหลุมมองต่ำ ภายได้แสงเทียน นางแลดูงามสง่าเยือกเย็นเป็นพิเศษ ทว่าไม่แสดงอารมณ์แม้แต่น้อย สีหน้าเย็นชาคล้ายถ้วยน้ำเปล่า

ข้าคิดว่านางขัดเขิน จึงจับมือของนางขึ้นมาแล้วพูดว่า 'ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เจ้ากับข้าคือภรรยาสามี เจ้าเป็นชายาของไหวอ่อง ภรรยาของข้าจึงเว่ยอ้อเจ้าไม่ต้องเรียกข้าว่าท่านอ่อง เรียกชื่อข้าเว่ยอ้อหรือสมญานามเชิงจวินก็ได้ตามใจหรือเจ้าจะเรียกว่าพี่อ้อหรือพี่จวิน (หล่อเหล่า) ย่อมได้ทั้งสิ้น'

ข้าหวังว่าคำว่า 'พี่จวิน' จะหยอกให้นางยิ้มได้ แต่ใบหน้าของนางกลับยังคงเรียบเฉยเหมือนน้ำเย็น มือที่ถูกข้ากุมไว้ก็เย็นเฉียบ ทั้งยังสิ้นระริก

ข้าก็มึนศีรษะลงคิดจะจูบริมฝีปากของนาง นางหลับตาลงด้วยท่าที่ขอยอมสละเพื่อคุณธรรม ขอบตาค่อยๆ มีหยดน้ำตาซึม

ข้าชะงักกลางคัน ไม่ได้จูมพิตลงไป ถอนหายใจถามนาง 'ข้าแค่แตะต้องเจ้า เจ้าก็เสียใจถึงเพียงนี้เสียหรือ'

นางไม่เอ่ยวาจา หยดน้ำที่ขอบตาเธอล้นเป็นสายไหลผ่านแก้มของนาง ข้ารู้สึกกลัดกลุ้ม ข้ามิใช่คนที่ชอบบังคับใครให้ลำบากใจ และไม่ถึงขั้นขาดคู่เคียงเคียงหมอน ไม่จำเป็นต้องบังคับสตรีที่ดั่งงามเช่นนี้

ดังนั้นข้าจึงเอ่ยอย่างเข้าอกเข้าใจว่า 'ในเมื่อเจ้าไม่ยินยอมให้ข้าแตะต้องข้าก็จะไม่แตะต้องแล้ว รอจนเมื่อใดเจ้ารู้สึกว่าร่าเื่อม เจ้ากับข้าค่อยกระทำกิจของสามีภรรยาแล้วกัน'

เมื่อกล่าวจบข้าก็ไปยังห้องหนังสือ ข้ามคินวิวาห์อย่างเรียบง่ายเดียวดาย ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ข้าก็ยังคงปฏิบัติต่อนางเฉกเช่นชายาของข้า สิ่งใดที่ควรมีนางมิเคยขาด นางต้องการสิ่งใด ข้าก็มอบสิ่งนั้นให้นาง

บางครั้งข้ายังถามนาง 'ชายา เวลานี้เจ้าเปลี่ยนใจหรือยัง'

ปีสองปีแรกนางยังคงปั้นหน้าเย็นชา ปีที่สามที่สี่นางเริ่มส่งเสียงหือ แล้วสะบัดหน้าหนี ปีที่ห้าที่หกในที่สุดนางก็เหลือบมองข้า จากนั้นก็ใช้พินชวากัดริมฝีปากก่อนหันหน้าหนี ขณะข้ากำลังคิดว่าในเมื่อมีการพัฒนาขึ้นเล็กน้อย ไม่น่าว่าวันใดนางอาจจะยินยอมพร้อมใจ วันนี้นางกลับทำเช่นนี้กับข้าได้

ชายา ข้าไม่เข้าใจเจ้าเลยจริงๆ

ที่ไม่เข้าใจยิ่งกว่านั้นก็คือตอนนี้นางกลับพูดร้ายไปย่ำมาบดความผิดมาที่ข้าทั้งหมด หว่าข้าละเลยนาง ไม่เพียงติติงว่าข้าชมชอบบุรุษเพศ ยังหว่าข้าไร้ความสามารถอีก

หรือว่านี่จะเป็นความผิดของข้าจริงๆ

เรื่องชมชอบบุรุษเพศขอพักไว้ไม่กล่าวถึง นางไม่ยอมสนใจข้า แต่ข้าคงไม่อาจทำตัวเป็นนักบวชด้วยเหตุนี้

เช่นนั้นถึงเรียกว่าผิดปกติกแล้ว

ในเวลานี้เองชนมจ้งที่อยู่ข้างประตูก็เอ่ยปากพูด "ท่านอ่อง ข้าเหนื่อยกับพระชายามีได้กระทำเรื่องเช่นนั้น"

ในห้องโถงพลันเงียบสงัด

ดวงตาสว่างเป็นประกายของอวินอวิ่มองไปที่เขาก่อนมองมาที่ข้า

ชนมจ้งมีดวงตาใสกระจ่างเปิดเผยจริงใจ "ข้าเหนื่อยได้รับความกรุณาจากท่านอ่อง ถึงได้พักพิงอาศัยที่วังอ่อง เรื่องผิดศีลธรรมจรรยาเช่นนี้ แม้ว่าจะแหลกลสลายก็ไม่กระทำแน่นอน"

เขาหลับตาลง "ท่านอ่องกับพระชายาฆ่าข้าเหนื่อยได้ ลงโทษข้าเหนื่อยได้ แต่พระชายาดูหมิ่นเกียรติของข้าเหนื่อย ยิ่งกว่านั้นยังดูหมิ่นเกียรติของท่านอ่องเช่นนี้ ข้าเหนื่อยไม่ขอยอมทนเด็ดขาด"

เสียงของเขาไม่นับว่าดังมากและค่อนข้างราบเรียบ แต่ไม่รู้ด้วยเหตุใด

ในห้องโถงอันเงียบสงัดนี้กลับให้ความรู้สึกอีกหึกเหิม

นางหัวเราะอีกคราหนึ่ง ก่อนพูดแทรกท้ายประโยคของเขาว่า "เกียรติเช่นนั้นหรือ ฮ่าๆ คนเช่นเจ้ากลับพรวดถึงเกียรติได้ ช่างน่าขำนัก ต้องให้ข้าพูดให้ทุกคนฟังหรือไม่ว่าท่านอ่อนน้อมนำตัวเจ้ากลับมาทำอะไร"

คำพูดของนางเต็มไปด้วยคำเสียดสีจากความเกลียดชัง ท้ายที่สุดข้าก็ไม่อาจไม่เอ่ยปาก "ซาญา เหตุจึ่งคือผู้ที่ข้าชื่นชมในความสามารรถ จึงจ้างมาทำงานบัณฑูชี เจ้าเองก็รู้ดี"

ชายาพูดว่า "ท่านอ่อน เรื่องดำเนินมาจนถึงวันนี้แล้ว ไยต้องเสแสร้งอีก บุรุษหนุ่มที่ท่านพากลับมามีใครที่ท่านบริสุทธิ์ใจด้วยบ้าง"

"หึๆ" อวันอวีที่นั่งอยู่บนเก้าอี้รับแขกส่งเสียงหัวเราะอีกครั้ง

เหตุจึ่งพลันหน้าแดง "ข้าน้อย..."

เรื่องมาถึงขั้นนี้ ข้าไม่อาจไม่พูดด้วยความโมโห "ซาญา เจ้าจะยังเรื่อยเจื้อยไร้แก่นสารไปถึงเมื่อใด ข้าเคยพาคคนที่มีความสัมพันธ์กับข้า กลับวังอ่อนเมื่อใดกัน"

อวันอวีกระแอมครั้งหนึ่งก่อนปล่อยเสียงหัวเราะดั่งลั่น ส่วนใบหน้าผู้ตรวจการน้อยเฮ่อปรากฏหลากหลายสีสั่น คล้ายจะแข็งทื่อไปแล้ว

เห็นเหตุการณ์เลยเถิดจนยากจะจัดการแล้วข้าก็ถอนหายใจยาว "เอาเถิด ซายาก็ก่อวนมาพอแล้ว เรื่องที่ต้องการให้ผู้อื่นรู้ก็รู้กันหมดแล้ว เรื่องนี้พอกันแค่นี้ก่อน" ข้าเรียกกองครักษ์เข้ามาพาซาญาและเหตุจึ่งไปแยกกันกักตัวในห้องว่างชั่วคราว

ตอนที่ซาญาถูกพาออกไปนางยังคงตืดตืน เอ่ยปากด่าทอเสียงดัง ขนาดถูกนำตัวไปครู่หนึ่งแล้ว เสียงของนางยังก้องกังวานอยู่ไม่หายไปไหน

อวันอวีหมุณฝาด้วยซาพกลางพูดว่า "วันนี้ช่างบังเอิญนัก ไม่คาดว่าพาผู้ตรวจการน้อยเฮ่อมาคารวะท่านอ่อนแล้วจะได้เห็นเหตุการณ์ที่หาชมได้ยากยิ่ง"

ผู้ตรวจการน้อยเฮ่อไม่เอ่ยปาก ตัวสั่นงันงก

อวันอวียิ้มให้เขา "เจ้าไม่ต้องกลัว เจ้ากับข้าได้เห็นเหตุการณ์ที่ไม่สมควรเห็น

นับว่าเปิดหูเปิดตา แม้ท่านอาจจะฆ่าปิดปากทุกคนที่อยู่ที่นี่ในวันนี้ ก็ยังมีอีกตั้งหลายคนรวมทั้งข้าตายเป็นเพื่อนเจ้าหรือมิใช่"

ปิดปาก ใครจะปิดปากคนทั้งหมดได้

เกรงว่ายังไม่ถึงครึ่งวัน คนทั่วเมืองหลวงคงรู้ฉายาอดเต่าของข้าไปหมดแล้ว

อวิ้นอวีจิบชาคำหนึ่ง ก่อนส่งเสียงล้อเลียน "เมื่อครู่ข้าเห็นวาทบัณฑิตเหอจ้งผู้นั้นหน้าตาค่อนข้างงามอยู่ ช่วงนี้ท่านต้องชมชอบรสชาติจี๊ดจี๊ดลงเรื่อยๆ แล้ว"

ข้ารู้สึกขมขื่นยิ่ง จนคร้านจะอธิบายแก้ความ

อธิบายไปผู้ใดจะเชื่อ ด้วยชื่อเสียงของข้า ข้าอธิบายอะไรไปล้วนไม่มีใครเชื่อถือ

แม้ข้าจะชมชอบบุรุษ แต่ก็ทำอยู่แต่ในหอโคมเขียว ไม่เคยเกี่ยวบุรุษทั่วไปให้เสื่อมเสีย เมื่อสองเดือนก่อนบัณฑิตเหอจ้งผู้นี้หิวจนเป็นลมบนถนนขณะเร่ขายภาพอักษร ข้าเกิดใจดีขึ้นมาจึงรับไว้ให้อยู่ในวัง แล้วใช้คนจัดหางานตำแหน่งบัญชีให้ทำด้วย ถือว่าทำดีสั่งสมบุญ ผ่านมาหลายวัน ข้าเกือบจะลืมเขาไปแล้ว ไม่นึกว่าชายาจะคิดโยงไปเองเช่นนี้

เรื่องนี้นับว่าข้าพลอยทำให้เขาเดือดร้อนแล้ว

อีกทั้งข้าไม่เชื่อเด็ดขาดว่าเขาจะเป็นชู้กับชายา ทั้งเป็นบิดาของเด็กในท้อง อวิ้นอวีวางถ้วยชา ลูกขึ้นยืนกล่าวว่า "ท่านต้อง หากท่านยังไม่ปิดปากข้ากับผู้ตรวจการน้อยเฮ้อ พวกข้าคงต้องขอตัวแล้ว"

ข้ายิ้มอย่างขมขื่น "วันนี้ทำให้ทั้งสองท่านชมเรื่องน่าขันแล้ว คงไม่เดินไปส่ง"

อวิ้นอวียกมือคารวะ ก่อนพาผู้ตรวจการน้อยจากไป ข้านั่งอยู่บนเก้าอี้ พลันคิดอยากให้เวลานี้มีใครเอาไม้มาฟาดข้าให้สลบที

เหล่าข้ารับใช้ต่างกำนัลต่างแอบมองข้าด้วยสายตาเวทนาและคาดเดา จางเขียว หัวหน้าข้ารับใช้ฝ่ายในที่อายุมากที่สุดในวันนี้อคงเอ่ยถามข้าอย่างระมัดระวัง "ท่านต้อง เรื่องของพระชายา..."

ข้ายกมือขึ้นมาวางบนหน้าผาก "อย่าเพิ่งให้เรื่องรั่วไหลออกไป

หาหมอมามาตรวจชีพจรนางก่อน"

ตรวจพบชีพจรตั้งครรรักของชายาจริง อายุครรรักเกือบสองเดือนแล้ว
เด็กนี้ไม่ใช่ลูกของข้าแน่นอน สองเดือนก็เป็นระยะเวลาที่เหอจ้งเข้ามา
อยู่ในวังพอดี

ข่าวคราวแพร่ออกไปเร็วกว่าที่ข้าคาดไว้ ยามบ่ายก็มีคนฝ่ายใน
รับพระบัญชาของฮ่องเต้มาเรียกข้าเข้าวังแล้ว

ภายในอุทยานหลวงไปไม้เขียวครึ้ม นุพาสดสวย ข้าก้าวย่าง
บนระเบียงคดเคี้ยว ปลาโนในสระน้ำได้ระเบียงถูกลี้ยงจนเคยชิน พอสัมผัสถึง
เงาคนก็สะบัดหัวหางว่ายมาอรวมกัน น้ำเป็นระลอกสีแดงไล่ตามหลัง
เงาของคนที่อยู่เหนือสระ

ณ สูดปลายทางของระเบียงทางเดิน ผ่านสองพุ่มดอกไม้ หนึ่งก้อนหิน
พิศดาร ภายในประตูตำหนักที่แง้มเปิดอยู่กึ่งหนึ่ง เกร่างเหลืองสว่างกำลังถือ
ม้วนกระดาษจับพู่กัน ชั้นที่ฝ่ายในเอย์ทูล เมื่อได้ยินเสียงอนุญาตให้เข้าเฝ้า
ข้าก็ก้าวเข้าตำหนัก คุกเข่าลงหน้าโต๊ะทรงพระอักษรด้วยความเคารพ
ชายแขนงล่องพระองค์สีเหลืองสว่างปลิวไหวเล็กน้อย จากนั้นทรงวางกระดาษ
และพู่กันในมือลง "เสด็จจามาแล้วหรือ รีบลุกขึ้นเถิด มิต้องมากพิธี"

ช่วงหลายปีมานี้บ่อยครั้งที่ฝ่าบาทจะทรงเรียกข้าว่าเสด็จจา ปกติ
เรียกข้าว่าไหวอ่องหรือไม่กี่เจิงจวิน ทุกครั้งที่เรียกเสด็จจาข้ามักกอดสั้นขวัญหาย
เพราะต้องมิใช่เรื่องดีแน่

ครั้งแล้วหลังจากข้าลุกขึ้นก็เห็นคิ้วของฮ่องเต้ขมวดเล็กน้อย
พระองค์ตรัสด้วยสีหน้าที่แสดงความหวังโย "เราได้ยินมาว่าที่วังของเสด็จจา
เกิดเหตุวิฤตในครอบครัว"

ข้าทูลตอบ "ไม่ถึงขนาดเหตุวิฤตพะยะคะ เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย
อันไม่ควรค่าแก่การเอย์ถึงเท่านั้น"

คิ้วของฉีเจ้อคลายออก นิ่งพิงหนักเก้าอี้มังกร "เสด็จจาเตรียมจัดการเรื่องนี้
อย่างไร"

ชายาของข้าผู้นี้มีไทเฮาเป็นแม่สื่อ ฮองเต้เป็นเจ้าภาพงานแต่ง หากข้าต้องการจัดการนางก็สมควรทูลบอกทั้งสองพระองค์ถึงจะถูกต้อง

ดังนั้นข้าจึงทูลว่า "นี่เป็นเรื่องอับอายในครอบครัว กระหม่อมไม่ต้องการให้แพร่ออกไปภายนอก จึงคิดสืบสวนเรื่องนี้ภายในให้กระจ่างเสียก่อน ค่อยคิดถึงเรื่องอื่นพะยะค่ะ"

ฉีเจ๋อหนีฎีกาตรงหน้าขึ้นมาพลิกดู "ในเมื่อเสตัจจาไม่ต้องการให้เรื่องแพร่ออกสู่ภายนอก เราก็จะได้บอกทางสำนักกราชวังว่าอย่าเพิ่งแทรกแซง เราได้ยินมาว่าชายาสารภาพทั้งหมดแล้ว เสตัจจายังจะต้องสืบสวนอันใดอีก"

ข้าทูลว่า "แม้ชายาจะกล่าวเช่นนั้น ทางที่ดีก็ยังคงต้องสืบหาความจริงอีกครั้ง ไม่อาจอาศัยความเพียงข้างเดียวมาใส่ความผู้บริสุทธิ์"

ฉีเจ๋อปิดฎีกา "เสตัจจาพูดว่าความเพียงข้างเดียว คิดว่าคงหมายถึงคำพูดของชายา เช่นนั้นผู้บริสุทธิ์หมายถึงผู้ใด"

ข้าทูลตอบ "ชายากับเหอจิ่ง ผู้ที่เกี่ยวข้อง...ทั้งหมดล้วนสมควรสืบสวนอย่างถี่ถ้วน ไม่อาจใส่ความผู้ใด กระหม่อมมีความเห็นเช่นนี้"

ฉีเจ๋อกำฎีกากล่าวว่า "อ้อ ที่แท้ผู้ที่เกี่ยวข้องอีกคนชื่อว่าเหอจิ่ง" มุมปากคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ครั้งหน้าหากเสตัจจาจะพาคนกลับวังองค์ คงต้องระมัดระวังสักเล็กน้อย"

เฮ้อ ในเมื่อไม่อาจอธิบายได้ก็ไม่อธิบายแล้วกัน

ข้าโค้งกายแล้วทูลไปว่า "กระหม่อมรับราชโองการ วันหน้าจะระมัดระวังแน่นอน"

ฉีเจ๋อโยนฎีกาในมือกลับไปใต้โต๊ะ "เอาเถิด ในเมื่อเสตัจจายังต้องทำการสืบสวนก็กลับไปวังอ่องก่อนแล้วกัน"

ข้าคุกเข่าทูลลาอย่างนบนอบ จากนั้นก็ถอยออกจากตำหนัก

ที่ระเบียบทางเดิน อวิ๋นอวิ๋กับอีกคนหนึ่งกำลังเดินมาทางนี้ พวกเขาพบกับข้าที่กลางระเบียบทางเดิน

อวิ๋นอวิ๋กล่าวยิ้มๆ "ที่แท้ฝ่าบาทก็ทรงทราบเรื่องแล้ว ท่านต้อง ข้าน้อยต้องขอบอกท่านว่าเรื่องนี้ข้าน้อยมิได้เป็นคนพูด เพียงแต่ข้าน้อยต้องขอกล่าว

มากความลัักประกะโยคคว่ำทำนควรจะประกะปรังนัลัยเสเพลของทำนบั้ง สตรี
แน่อนนว่าฟั้งพำม่ได้ แต่ถ่ำมอ้งยัอนกลับบุรุษเองก็เชื่อถื่อม่ได้เช่นกัน"
เขายั่มกัว้างพริ้อมเหลือบมอ้งข้างกาย "ทำนเสนาบดีหลั้ว ข่ำกกล่าวถูกต้อง
หรือม่"

ข่ำมอ้งคนข้างกายอวันอวี ก่อณยั่มแหยพุดว่า "ได้เท่ำอวันอยำได้สาดเกลือ
ใส่สะเก็ดผลของข่ำอื่กลย เรื่องเช่นนี้แน่อนนว่าม่สะดวกจะกล่าวอ้นใด
ได้เท่ำอวันอยำได้หาพรรคพวกเลย"

แม้อวันอวีม่กัชอบถากถาง แต่ก็มีชอบเขต พุดถึงแค่นี้ก็หยุด หาเรื่อง
มาพุดคุดยอื่กลสองสามประกะโยคแล้วต่งคนก็ต่งขอต้วกลัับ

คนที่อยู่ต่งข้างเขากัมตวลั็กนัอย "ไหวอ่อง ข่ำขอต้วก่อน"

ข่ำก็ค่านัับตอบ "เชียวเสนาบดีหลั้วตามสบาย"

ข่ำมอ้งอวันอวีกับแผ่นหลังสีน้ำเงินเข้มนั้นค่อยๆ เดินจากไปอื่กทาง
คว่ำมรู้ลัักหลายอย่งนในใจปนเปไปหมด แต่กัถอดม่ได้ที่จะมอ้งเงำร่งนั้น
ให้น่านขั้นอื่กนัิด ได้หลั้วลั้วนรู้ว่ำข่ำไหวอ่องนั้นชมชอบบุรุษ

แท้จรงแล้วแรกเริ่มข่ำเสแสรัง มีได้ชมชอบบุรุษจรง

ตอนนั้นข่ำคัิดว่ำไทเฮากับฮ่องเต้หลานชายของข่ำม่จะระแวงข่ำอยู่ตลอด
คงเหนื่อยังนััก ถ่ำข่ำมีทายาท คาคคะเนอย่งดีที่สดุแล้วสถำนภำพของเขำ
ก็คงม่ต่งไปจากข่ำในตอนนี้เท่ำไร

ต่งนั้นมิลู้ให้เชื่อส่ำยของไหวอ่องจบสิ้นไปเลยที่รุ่นของข่ำ ข่ำจึงแสรังเป็น
ขั้นชอบบุรุษเพื่อให้ไทเฮำและฮ่องเต้สบายใจ

ค่ำเท็จพุดมำกเขำอำถึงขั้นหลอกต้วเองให้เชื่อถื่อได้ เสแสรังชอบบุรุษ
มำกเขำก็มึนๆ งงๆ ชอบเขำจรงเสยแล้ว

รอนข่ำพบว่ำที่เลนกลยเป็นทีจรง คว่ำมมิดพลำนนี้ก็ม่อำจแก้ไข
กลัับมำเช่นเดิมได้แล้ว

ม่รู้ว่ำต่งแต่เมื่อใดทีใจของข่ำมีค่นผู้หนึ่งอำคัย์อยู่ จะโล่อย่งไรก็ม่ไป

ออยู่ในที่ม่ต่นำนวัน จึงชอบคว่ำมส่วำง

ม่กักินแต่หวน จึงเฝ่ำหมำยจะชิมรสเค็ม

ข้าคิดว่าในตอนนั้นอาจเป็นเพราะเหตุผลนี้ถึงทำให้ข้าถูกใจคนผู้นี้
หลิวถงอี นามรอง หรานชื่อ

ข้าคือเนื้อร้ายก้อนใหญ่ที่สุดของราชสำนัก เขากลับเป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์
ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดนับแต่ขุนนางหลี่ เปรียบเสมือนเสาตั้งจู่ชาวสะอาดที่ตั้งกลางน้ำเน่า
ไหลเชี่ยว

เขาคือเสนาบดีที่ดี ไม่ว่าจากปากของคนในราชสำนักหรือชาวบ้าน
เมื่อข้าพบเขา ข้าทำได้เพียงรับหนึ่งคำขานว่า 'ไหวอ่อง' จากเขา และเรียกเขาว่า
'เสนาบดีหลิว' เท่านั้น

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)